

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIII. évfolyam 12. szám

2019. december

*„Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá a fény, bízson
az Úr nevében, és támaszkodjon Istenére.”*

Ézsaiás 50:10/b

Útmutató szerinti 2019. Évi Jelige

„Törekedj békességre, és kövesd azt.”

Zsoltárok 34:15

Egyházunk 2019. Évi Jeligéje:

„Az ajtó előtt állok és zörgetek!” Jelenések 3,20

Tervezett decemberi programjaink:

1-én, **Advent 1.** vasárnapján 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai istentisztelet: Sztupkai Mihály hirdet igét**

8-án, **Advent 2.** vasárnapján 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Jézus visszajövetelének jelei (Lk 21,25-36)**

15-én, **Advent 3.** vasárnapján 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Készítsünk utat Jézusnak! (Lk 3,1-20)**

21-én, szombaton **Hajléktalan szolgálat**

22-én, **Advent 4.** vasárnapján 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **igét hirdet Schauer Tamás**

25-én **Karácsony 1.** napján 10 órakor istentisztelet: **Jézus és az Ige (Jn 1,1-18)**

29-én vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **A bűnbánat áldása (Jób 42,1-6)**

31-én **kedden 18 órakor évváró istentisztelet és szeretetvendégség lesz**

Rendszeres programjaink:

Szerdán 17 órától **Drávaszabolcson Bibliakör** van a Faluházban (Köztársaság tér 2/b.)

Csütörtökön 17 órakor **házcsoport** van Pécssett (változó helyszínnel)

Pénteken 17 óra **bibliaórát** tartunk Hidason

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett, 15⁰⁰ órakor Hidason

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Születésnaposoknak

*Istenem, miközben várok rád, megértem,
hogy te vársz engem, hogy folyamatosan ma-
gadhoz ölelsz, amíg el nem fogadom, hogy a
tied vagyok. Itt vagyok Istenem!*

S. Naegeli

***Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a
mindennapjaikban!***

A szeretet megkönnyíti a fáradozást

Milyen gyakran adsz enni a gyerekeidnek? Biztosan legalább háromszor naponta. Vajon a lélek kevésbé értékesebb, mint a test? Nem adnál annak is ugyanolyan gyakran táplálékot? Ha ez nehezedre esik, akkor valami baj van a gondolkozásmódozzal. Vagy a gyerekeidet nem szereted eléggé, vagy közös Atyákat. Alázkodj meg előtte! Kérd arra, hogy adjon neked több szeretetet, és a szeretet meg fogja könnyíteni fáradozásodat.

JOHN WESLEY „A SZERETET MINDENK FELETT”
CÍMŰ BREVIÁRIUMBÓL IDÉZVE

... és az Úr házában lakom

Hol van a helyem az életben

Egy dologban különböznek a Zsoltárban szereplő képek: A juhok a pásztorokkal járnak; akkor vannak a jó helyen, ha követik pásztorukat. A vendégek ezzel szemben ismét elhagyják vendéglátóik házát, kivéve, ha meghívja őket, hogy örökké lakótársai maradjanak a házában. Úgy tűnik, erre céloz a Zsoltár befejező része. Hálatalten állapítja meg az imádkozó: és az Úr házában maradok örökre.

Az Istennel járt út célja, hogy nem csak esetenként legyünk vendégek az Úr asztalánál, hanem lakhatási jogunk legyen az ő házában. A Zsoltár 27:4-ben áll: „Egy dolgot kérek az Úrtól..., hogy az Úr házában lakhassam egész életemben. Láthassam milyen jóságos az Úr, és gyönyörködhessem templomában!” Úgy tűnik, hogy a 23. Zsoltárban ez a kívánság teljesül.

Ha különböző bibliafordításokat nézünk meg, mindenesetre megállapíthatjuk, hogy ezen a helyen nem egyeznek egymással. Luther és az egységes fordítás maradni, ill. lakni szót használ. Ezzel szemben az Elberfelder és a Züricher Bibliában azt olvassuk, hogy: és vissza fogok térni az Úr házába egész életen keresztül. Ez áll a héber szövegben is, viszont a régi fordításban a maradni szót használják (így a 27. Zsoltár 4. versében is). Az imádkozó talán menedéket keresett és talált a templomban az üldözői elől? Lehet, hogy ez a nyilatkozat csak képe az Isten tartós jelenlétében való életnek – függetlenül attól, hogy hol tartózkodunk éppen?

Valószínű azonban, hogy a visszatérni szó használata az eredeti. Az imádkozónak feladatai vannak, amelyek a napi életben jelentenek kihívást a számára. Nem tud mindig a templomban maradni. Ő azonban megfogadja, hogy újra és újra vissza fog térni Isten házába, hogy meggyőződjön arról, hogy: Isten velem van, és én övele, akkor is, ha egészen más helyeken érnek a kihívások.

Egész életemben

Életre szóló lakhatási jog

A szülői házban lévő lakhatási jog sok ember számára fontos, biztonságot jelent az életükben. Nem feltétlenül kell mindig ott lakniuk; talán máshol is adódnak még fontos feladatok. Az a tudat azonban: itt biztos lakhelyem van, ide visszatérhetek, bármi is történik, ez biztonságot és tartást ad, és segítséget nyújt abban, hogy esetenként kockázatokat merjünk vállalni.

Életre szóló lakhatási jog Istennél – ezt élvezi a Zsoltárt imádkozó. Számára is garancia, hogy egész életére vonatkozóan van egy hely, ahol védelem alatt és biztonságban van, egy hely, amelyre bármikor visszatérhet, azzal a tudattal, hogy: itt szívesen látnak engem. Mindenesetre kicsit sántít a lakhatási jogra vonatkozó hasonlat. Lakhatási joga egy kőből és fából épült épületben van az embernek. Amikor a Zsoltárt imádkozó az Úr házáról beszél, akkor a jeruzsálemi templomra is gondol, de ezzel nem csak az ingatlant érti alatta. Istennél lakhatási joggal bírni, azt a tudatot jelenti, hogy: Istenhez tartozom, és a vele való közösségben van a helyem. Hozzá bármikor visszatérhetek, nála otthon vagyok.

Az Újszövetségben is megragadják ezt a gondolatot, és tovább viszik azt. Az Efézus 2:19-ben azt olvashatjuk a Krisztust követő emberről:

„Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek, és háza népe Istennek.” Aki Jézusnál marad, új otthonra lel Istennél. Istennél persze nem vagyunk egyedül, mások is vannak, akik öhozzá tartoznak. Az Úr háza már nem kőből épített templom, Isten háza azokból az emberekből áll, akik együtt követik Jézust. A Zsidókhoz írt levél mondja: „Mivel pedig atyámfiai teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által...” (10:19). Egyszerűbben kifejezve így hangzik: szabad bemenetelem van Isten szívéhez, mégpedig mindig – egész életemben.

És mi következik azután?

Mindörökre az utolsó szó a 23. Zsoltár Luther fordításában. Ez egy régies kifejezés, amit ilyen formán már nem használunk. Egész életemen keresztül, vagy amíg élek, írják a mai fordítók, és ezzel közelebb is állnak a héber forrásszöveghez.

A különbség azonban nem csak nyelvi természetű, egyúttal érinti a tárgyat is, amiről szó van. Úgy tűnik, hogy a héber forrásszöveg az Istennél való lakás jogát a földi élet tartamára korlátozza. Amíg napokat ajándékozol számomra, szól a pontosabb fordítás. Ez megfelel az Ószövetségben gyakran található meggyőződésnek, hogy a halállal megszűnik az Istenhez fűződő kapcsolatunk is. Ez tette az elhalálózást, különösen a korai halált olyan fájdalmassá az emberek számára. „Mert nem a holtak hazájában magasztalnak Téged, nem a halottak dicsőítenek, nem a sírba leszállók reménykedhetnek hűségedben”, áll az Ézsaiás 38:18-ban. (Hasonlítsd össze a 115. Zsoltár 17. versével.) A halállal véget ér az Istenhez fűződő kapcsolat?

A régi Izraelben az emberek hosszú időn át küszködtek ezzel a kérdéssel. Azonban egyre inkább kialakult az a bizonyosság, hogy: Isten számára a halál sem jelent legyőzhetetlen akadályt. A közösség, amit Ő biztosít, nem szűnik meg a halállal. Ezért mondhatja a Zsoltárt imádkozó: „Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem Te maradsz Istenem örökké.” (Zsoltár 73:26) Más szavakkal: Az, hogy hozzád tartozom, megmarad akkor is, ha földi életem véget ér.

Jézus azt mondja a tanítványainak: „Ne nyugtalanokdjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van. (János ev. 14:1-2) Istennél mindenki számára van hely, azok

számára, akik hozzá tartoznak – a halálon túl is. Hozzá visszatérünk, az otthonunkba érkezünk, vagy – ahogy régen szerették mondani – „haza” megyünk.

Egyszerűen mondd utánam

Sok ember számára nagyon ismerős, bizalmas ennek a Zsoltárnak a nyelvezete. Védelmet és melegséget találunk szavaiban, mint egy szilárdan megépített házban. Igen, lehet, hogy ez a ház kicsit ódivatúan néz ki, nem egészen a mai szabvány szerinti, ellenben azzal az érzéssel tölti el az embert, hogy otthon van, és védelmet lelt az élet viharai között. Nem kisebb személy, mit a nagy filozófus Immanuel Kant (1724-1804) mondta, hogy: „Életem során már sok bölcs és jó könyvet olvastam el. De semmi olyat nem találtam, ami szívemet úgy lecsendesítette és megörvendeztette volna, mint 23. Zsoltárból származó szavak: „Te velem vagy.”

Másoknak talán sok minden idegennek tűnik az ott elmondottak közül. Nem csak az itt alkalmazott képek származnak egy elmúlt világból. Nem úgy tűnik, hogy ez a téma, amelyről itt szó van, nem egyezik az ön tapasztalataival? Istennél oltalom alatt, félelem nélkül, a sokféle fenyegetés ellenére, szeretetének gazdagságával eltelve – ez a realitás, amelyben élünk? Nem lehet egyszerűen valaki után mondani ezeket a kijelentéseket! Valaki mást utánozni, ez problémásnak tűnik. Nem fogom szajkózni azt, amit mások mondanak! Az én gondolatom kell, hogy legyen – különben nem ér semmit. Ez alapvetően igaz. És mégis, vannak helyzetek, amelyekben nincs másról szó, mint hogy valakit követve ismételjük el ezeket a döntő szavakat. Ha például az államelnök leteszi a hivatali esküt, akkor a házelnök azt mondja, hogy: „Mondja utánam!” és mondatról mondatra felolvassa a szöveget. És az esküt tevő utána mondja a szöveget – és az érvényessé válik! Egy Zsoltár meghív minket arra, hogy betérjünk nyelvének házába. Akkor is, ha ezt a házat nem mi építettük fel: védelmet nyújt, és otthont ad. A Zsoltárt imádkozó azt mondja, hogy: egyszerűen mondd utánam! Meg fogod látni: érvényes, és hordozó erőt jelent. Egyszerűen próbáld meg!

DR. WALTER KLAIBER: „ISTEN OLTALMÁBAN”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Légy kész

Légy kész meghallani az Úr hangját,
Ha szólít csendes éjszakán!
És mondd, mint mondta egykor Sámuel,
Csak szólj, figyelek, Atyám!

Légy kész meghallani az Úr hangját,
Ha lázas munkában talál.
És kér időből csak egy fél órát,
Légy kész mondani: Itt vagyok, Atyám!

És légy csendesen, míg beszél!
Légy kész megtenni, amit kér!
Mert nemsokára jó a vég,
S nem lesz rá időd elég.

ALMÁSI MIHÁLYNÉ

„Az életem ajándék” – Interjú Nick Vujicic-csal

Másodszor is ellátogatott Magyarországra Nick Vujicic, a szerb származású ausztrál előadó és tréner, akinek fő célkitűzése, hogy a sebezhető, gátlásokkal küzdő és sokszor elkeseredett fiataloknak saját példájával és hitével reményt és életcélt nyújtson. A Nem Adom Fel Alapítvány szervezésében érkezett prédikátor egyszerre érzékenyít azokra, akik mások, mint mi, és tanít meg a lelki önvédelemre.

– *Tele vagy energiával, miközben rengeteget utazol. Honnan merited az erőt, és hogy töltödsz újra, amikor elfáradsz?*

– Nagyon fontos, hogy az ember tudjon egyensúlyt tartani a dolgok között, hogy tisztában legyünk azzal, mennyit is dolgozunk, mennyit bírunk, és amikor kell, le tudjunk lassulni. Persze lelassulni nem olyan könnyű. Az utóbbi időben rengeteget utaztam, száguldottam, mint egy gyorsvonat, de próbálok egyre inkább új utakat találni, alternatív csatornákat, amiken keresztül eljut az üzenetem még több emberhez, úgy, hogy közben ne kelljen ennyire sokat utaznom. Ahhoz, hogy az ember tudja, mikor kell fékezni, tudatában kell lennie a saját testi, szellemi és lelki erejének, teherbírásának. Az újrátöltődéshez nagyon fontos, hogy minőségi időt szakítsak a családomra, és olykor magamra is, hogy alkalmat talál-

jak az egyedüllétre, amikor senki sincs körülöttem. Természetesen a hit a legnagyobb erőforrásom, annak a tudata, hogy Istennel együtt járom az utamat. Ebben segít az ima, a Biblia olvasása, és valamilyen egyéb olvasmány, mindig olvasok valamit.

– *Hogyan találtál rá a hitedre?*

– **Gyerekkoromban volt körülbelül nyolc év, amikor – erős kifejezés, tudom, de – gyűlöltem Istent. Őt hibáztattam minden fájdalomért.**

Tízévesen el akartam magamtól dobni az életem. Hogy engedheti meg egy szerető Isten, hogy ilyen tragédia történjen? És ha én kezekért és lábakért imádkozom egyfolytában, hol marad a csoda? Tudni akartam, vajon Isten tudja-e, mit csinál, hiszen a Biblia azt mondja, Istennek mindenkivel terve van. A mennyország gondolata is csodálattal töltött el: nincs halál, nincs fájdalom, nincs háború, semmilyen rossz dolog – én hinni akartam mindebben. Hinni akartam mindazokban a dolgokban, amiket Jézus mondott. Tudtam, hogy bűnös vagyok, tudtam, hogy a pozitív hozzáállás nem elég. De nem tudtam, hogy a reményem igazi-e, mert az csak akkor derül ki, ha próbára teszed. A remény következtében történő átalakulás ugyanis igazi gyógyulást hoz.

Szóval, amikor gyerek voltam, nem gondoltam, hogy valaha is boldog lehetek, azt gondoltam, mindenkinek több adatott, mint nekem. Kerestem, mi lehet Isten terve velem. Körülbelül tizenöt éves voltam, amikor elolvastam János evangéliumának kilencedik fejezetét. Egy olyan emberről szól, aki vaknak született, de senki nem tudta, hogy miért. „Pont mint én” – gondoltam. Jézus tervet adott a kezébe? Nem. Sarat rakott a szemére, és a vak látni kezdett. Ekkor jöttem rá, hogy nem a tervre van szükségem, hanem arra, hogy hinni tudjak a létezésében.

Ha Isten egy vakot tud használni, engem is tud használni, és ha engem tud használni, bárkit tud használni. Minden a szívről szól, nem a karokról, vagy lábakról.

A szív fogyatékoságai, mint amilyen a félelem, jobban megbénítanak, mint a testi fogyatékoság. Minden egyes ember célt keres az életben. Én megtaláltam az enyémet a hitben.

– *Milyen az istenképed?*

– Ő az én mennyei Atyám. Sokan azt mondják, „Nick, a te erőd, kitarásod, motiváltságod, intellektusod...” Nem akarok szerényebbnek tűnni, mint amilyen vagyok, de ezeknek nem sok köze van hozzám. Isten szolgálja vagyok, eszköz a kezében, az életem ajándék, amiben megadatik, hogy másoknak is reményt nyújthassak. Isten nem csupán egy elvont fogalom a számomra, nem egy vallási identitás, hanem élő kapcsolat.

– *Azt mondtad, a félelem megbénítja a lelket. Neked vannak félelmeid? Mihez kezdesz velük?*

– Azt hiszem, én nem bujkálok a félelmeim elől, hanem szembenézek velük. Mostanában pedig már túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy a félelmeimmel foglalkozzam: amikor éppen nem utazom, örülök, hogy a családommal lehetek. Lassítok, nem akarok lemaradni a legfontosabb évekről a gyerekeim életében. Nem, azt hiszem, nincsenek nagy félelmeim. Hullámvölgyek, fentek és lentek persze az én életemben is előfordulnak. Van, hogy bőven árad rád az eső, van, hogy átfordul viharba, és van olyan is, hogy úgy érzed, sivatag vesz körül. De mindennap imádkozom, minden vasárnap templomba megyek, tudom, hogy sokan imádkoznak értem, és szeretek a Szentírás szavain meditálni.

Aktív kapcsolatom van Istennel. Ő az, akivel együtt járom az utamat.

Ezért általában hálás tudok lenni, hálás, hogy még fiatal vagyok, hogy ez csak a kezdet, és hogy annyi minden áll még előttem.

– *Vajon más ember lennél lábakkal és kezekkel? Akkor is motivációs előadásokat tartanál?*

– Nem valószínű. Igazából, nem tudom, ki lennék. Ugyanazoktól a szülőktől származnék persze, mégsem hiszem, hogy az lennék, aki most vagyok. Biztosan nem volnék ennyire bátor, és a hitem sem volna ilyen erős. Azt hiszem, az életemmel járó nehézségek tettek igazán azzá, aki vagyok.

– *Mikor értetted meg mégis, hogy mi Isten terve veled, hogy másokat kell megszólítanod?*

– Még iskolás voltam, tizenhét éves, amikor az iskolai karbantartó, vagyis az az ember, aki a vécéket is pucolja, azt mondta nekem: „Fiam, belőled szónok lesz.” Én meg erre azt válaszoltam, hogy „Maga megőrült”. Három hónapig unszolt, hogy menjek el abba a Biblia-körbe, ahová néhány iskolatársam is járt, és meséljek az életemről. Végül ráálltam, és azt vettem észre, hogy könnyek szöknek a többiek szemébe, hogy hatással

van rájuk, amit mondok. Onnan hívtak máshová, aztán megint máshová, tizenkilenc évesen pedig már háromszáz diáknak tartottam előadást. Ezután odajött hozzám egy lány, és sírva megköszönte az előadást, és hogy azt mondtam, „úgy szép, ahogy van”, és „szeretem”, mert neki ezt még nem mondta soha senki. Akkor értettem meg, hogy ez a hivatásom, és elhatároztam, hogy minél több embert próbálok majd megszólítani.

– *Mi van a kiábrándult, cél- és remény nélküli emberekkel? Találkozol ilyenekkel?*

– Nagyon sokan vannak, akik nem hisznek abban, hogy Isten velük van, hogy Isten jó, és hogy a mennyország létezik. Nem tudok meggyőzni mindenkit, csak azt tudom elmondani, hogy velem mit tett a hitem. Senkit sem lehet erőszakkal meggyőzni, hogy higgyen Istenben, de az biztos, hogy hit nélkül a világ nem túl reménytelen hely.

– *Miért kamaszokat szólítasz meg elsősorban?*

– Ha összehasonlítasz egy tizennégy éves embert egy negyvenévesssel, tapasztalod, hogy a negyvenévesnek már saját, kiforrott elképzelései vannak. Szűrőkön át szemléli a világot, ami befolyásolja az életfilozófiáját, és hogy mit von le a különböző tapasztalataiból. Egy tinédzser viszont még keresi az identitását, az értékrendjét, az életcélját, bennük még sok minden képlékeny. Nem kell még olyan komoly, és az életüket alapjaiban befolyásoló döntéseket hozniuk, amelyek meghatározzák, hogy kik is ők valójában, és hogyan tekintenek másokra, az életre, a kihívásokra. Én azt szeretném megértetni velük, hogy a boldogság elérhető. Nagyon sokan közülük depressziósak, nagyon sok már megpróbált valahogy véget vetni az életének. Én csak megosztom velük a saját történetemet, azt, hogy én is követtem el öngyilkossági kísérletet, és képzeljék el, mi lett volna, ha sikerül, ha elhiszem, hogy tényleg nincs remény. Ez csak egy történet, viszont már ebbe belekapaszkodhatnak, mert példát nyújt arra, hogy egy törött szív nemcsak hogy meggyógyult, de ma már képes másoknak is reményt adni.

– *Mik azok a legfontosabb dolgok, amiket a saját gyerekeidnek is meg szeretnél majd tanítani?*

– **Az első és legfontosabb a hála, hogy képesek legyenek hálásak lenni azért, amijük van.**

Nem fognak mindent azonnal megkapni, ezért szeretném, ha megtanulnák értékelni a dolgokat. Második lépésként, amikor már elég érettek rá, elviszem őket olyan helyekre, ahol náluk sokkal nehezebb körülmények között élőkkel találkozhatnak, és olyanokkal, akik mások, mint ők.

El fogom vinni őket egy hajléktalanotthonba, és kórházban kezelt rákos gyerekek közé, hogy megértsék, mennyire szerencsések, mennyi mindenkünk van. Harmadik lépésként pedig, ha elmennek a kórházba, tegyenek is valamit, egy jó dolgot, segítsenek valakinek, hogy értelmet nyerjen az egész. Mindezeket pedig természetesen a hiten keresztül szeretném átadni és megtanítani. Most még kicsik, egyikük három és fél, a kisebbik egyéves, de szeretném, ha tizenhárom éves korukig magántanulók lehetnének, és otthon kapnák majd meg tőlünk a megfelelő felkészítést.

Ennek a világnak az értékrendje és alapelvei egyre inkább károsodnak. Nagyon sok a bizonytalanság a nyugati oktatási rendszerben, és a gyerekek sok mindennek vannak kitéve. Én alapvetően nem féltém a fiaimat, mégis tisztában vagyok vele, hogy életük első tíz évében meghatározó, milyen attitűdöt, értékrendet sajátítanak el. Nem akarom őket elrejtteni a világ elől, nagy társasági életet fogunk élni, sok mindent ki fogunk próbálni, de mindezt családként tesszük majd. Életünk első éveiben még nagyon sebezhetőek és befolyásolhatóak vagyunk. Márpedig az iskolában, a különböző közoktatási intézményekben nagyon sok negatív hatás éri a gyerekeket. Azzal is tisztában vagyok, hogy hatvan százalékban az fogja befolyásolni a gyerekeim véleményét a dolgokról, hogy milyen barátai lesznek. Ezért akkor engedem majd, hogy függetlenebbé váljanak, amikor már képesek lesznek különbséget tenni jó és rossz között. Nem utolsósorban az otthoni magántanulás megadja majd számunkra azt a rugalmasságot, hogy együtt utazhassunk szerte a világban. A gyerekkorból sok idő elvesztegetődik az iskolában. Én tartalommal akarom megtölteni ezt az időt.

– *Gondolom, nemcsak szülőként, hanem a házasságodban is igyekszel hasonló tudatossággal élni...*

– Igen, minden héten egyszer elmegyünk randizni a feleségemmel. Ilyenkor bébiszitter ügyel a gyerekekre, mi pedig kettesben kimozdulunk. De amikor otthon vagyunk is, igyekszünk naponta időt szakítani egymásra, beszélgetünk, ha nem is mindig tudunk hosszan. Összekovácsolnak minket azok a lelki élmények is, amikor látjuk, mennyi ember közeledik Istenhez. A feleségem egy álmodozóba szeretett bele annak idején, és én ma is nagyokat álmodom.

– *Kitűnő verbális készségekkel rendelkezel, de a testbeszédben akadályokba ütközöl. Hogy tudod leküzdeni ezeket a kapcsolataidban, a családotban például?*

– Amikor gyerek voltam, arra gondoltam, még ha találnék is párt magamnak, nem tudnám megfogni a kezét, és ha lenne is gyerekem, nem tudnám megölelni. Mi értelme így az egészségnek? Életem egyik legnagyobb élménye, hogy amikor a gyerekeimnek vigaszra van szükségük, ők karolnak át engem, a nyakam köré fonják a karjaikat, mert tudják, hogy én így ölelek, és ettől meg is nyugszanak. A szeretet a legnagyobb kommunikációs csatornánk, és ezt érzik a gyerekek is. Helyzettől, személytől is függ, de az, hogy valakivel időt töltök, a szemébe nézek, megöleljük egymást: a szeretet nyelve. Amúgy egy ölelőgép vagyok, mindenkinek, aki az utamba kerül, meg kell ölelnie.

– *Rengeteg nehézséggel kellett megküzdened már az életedben. Küzdesz valamivel a jelenben?*

– Az édesapámnál tavaly rákot diagnosztizáltak, méghozzá nagyon agresszív hasnyálmirigyrákot. Nyolc hetet jósoltak neki, de már egy év telt el azóta.

Mivel én vagyok a családban a legidősebb gyermek, édesapám rám bízta, hogy elrendezzünk dolgokat. Segítettem rendet rakni a házban, megírni a végrendeletet, venni egy parcellát a temetőben... Ezek, talán furcsa kifejezés, de szürreális élményeknek tűntek, úgy éreztem magam, mint egy rossz álomban. Az édesapám hatvanegy éves, tudom, hogy van, aki nála is fiatalabb korú édesapát veszít el. Nyilván imádkozunk együtt, sírunk is együtt, próbáljuk elfogadni a helyzetet. A hit abban, hogy nem itt érnek véget a dolgok, sokat segít. De nehéz ezeken keresztül menni, nehéz látni, amikor sírva fakad, miközben mesét olvas az unokáinak, a fiaimnak.

– *Mi a jelenlegi turnéd, a „Stand strong!” vagyis „Maradj erős!” fő üzenete? Hogyan tudnád röviden összefoglalni?*

– Az erőszakoskodás, zsarnokoskodás, mások terrorizálása egy súlyos, világméretű járvány. Gondoljunk csak az emberkereskedelemre, a mélyszegénységben élőkre, vagy azokra, akik nem kapnak megfelelő egészségügyi ellátást, pedig megoldható lenne, hiszen nem az erőforrások hiányoznak, hanem az aránytalanságok nagyok.

Az álom az, hogy segítsek megértetni az emberekkel, hogy mindannyian egyenlők vagyunk, egyikünk sem fontosabb a másikinál, és szükségünk van egymásra.

A legnagyobb problémák a világon mindig azzal kezdődnek, hogy valaki úgy gondolja, ő fontosabb a másikinál. Ez a zsarnokoskodás. És ennek

a gyökere otthon, a családban kezdődik, meg az iskolában. Azt gondolnánk, hogy normális dolog egy kicsit pletykálkodni, rólam is pletykálnak, én is pletykálok másokról, összesúgunk a háta mögött, kicsit vicelődünk. Azt hisszük, ez nem is olyan ártalmas dolog. De én nagyon sok helyen beszéltem, és nagyon sok fiatallal találkoztam, felmérést is végeztem közöttük. Megdöbbentő számok születtek arról, hányan gondoltak már az öngyilkosságra, és hányan kísérelték meg. Ha én tudnám, hogy a saját iskolámban van akár csak néhány olyan gyerek, aki éppen öngyilkosságon gondolkozik, biztos, hogy soha többé nem beszélnék ki senkit, nem vennék részt semmilyen pletykában vagy heccelésben. Több amerikai iskolából, ahol a diákok tömegesen hallgatták meg az erről szóló előadásomat, röviddel az előadás után levelet kaptam a vezetőségtől, hogy az iskolai kultúra és a diákok viselkedése teljesen megváltozott, hogy nem bántják, zaklatják, csúfolják egymást. Volt olyan iskola, ahonnan négy hónap elteltével újabb levelet kaptam, hogy a diákok továbbra is szolidárisak egymással, és nyoma sincs egymás bántásának. A felnövekvő generációnak hatalmas eszköz van a kezében: a technika – még rá sem döbönt, mit jelent ez valójában. A szó hatalma óriási, pillanatok alatt tönkretelhetünk bárkit, de ugyanígy fel is építhetjük őt. Az a célom, hogy minél több fiatalhoz eljuttassam az üzenetemet, és hogy rádöböntsem őket, milyen sokat tehetnek egymásért.

NICK VUJICIC BUDAPESTEN - INTERJÚ

Ha szeretetet sugáرزol magad körül - betegség ellenére - magad is gyógyítóvá válhatsz.

SIMON ANDRÁS

K a r a m b o l

A férfi észrevette felesége kezének riadt rezzenését. Levette lábát a gázpedálról. A szitáló ködben valóban síkos volt az út.

- Köszönöm, Bélus, tudod, félős vagyok.

- Különben igazad van, itt is besározták a traktorok az utat. Könnyen megcsúsztatunk, de hát szeretnék sötétedés előtt a mamáéknál lenni. Félek a falusi biciklistáktól, sötétben könnyen elcsaphatom őket.

- Szombaton még iszogatnak is. Elébünk is dőlhet valaki. Jobb, ha vigyázol, egyik-másik kivilágítva sincs.

- Ha nem kellene elvinnünk a karácsonyi ajándékokat, megspórolhatuk volna ezt az utat - mordult fel a férfi. - Tudod mennyi dolgom van.

- Illik, Bélám. Különben is régen voltunk náluk. Úgy várják évről évre ezt az ünnep előtti látogatást.

- Épp ez az „illik”, meg ez a karácsony. Már előre fázom tőle. Boltból ki, rokonokhoz be, rokonoktól ki, templomba be, templomból ki, evésbe be, evésből ki, újabb asztalhoz be. Ringlispíl. Fáraszt, Mire örülhetnék, már viselkedni is alig tudok. Álmos vagy és fáradt. Torkig jóllakott, és fáj a gyomrom.

- Ez van, együtt csináljuk. Tudsz jobbat?

- Én elengedném karácsonyostól - dűnnyögte a férfi, és akaratlanul gyorsított.

Az asszony nem akarta ingerelni. Elhallgatott. Az egyre ismerősebb tájakat nézte. Az elsuhanó jegenyéket, a régi tanyák helyén megmaradt akácsoportokat. Az ázott tarlót és egy tábla dércsípte napraforgót. A szotyoláról gyermekkorra jutott eszébe, s a karácsonyról egyik kisiskolás barátnője, aki elvitte a katolikus templomba éjféli misére. Ott látott először „betlehemet”: sziklaistállót festett keménypapírból, agyagállatokat, Máriával, ölében a Kisdeddel. Szinte érezte a töményillattal kevert gyertyafüstöt.

- Azért a jászol, meg a kis Jézus hiányozna - szólalt meg váratlanul.

A férfi értetlenül pillantott rá. Nem értette az összefüggést. Ismét az utat figyelte. Lassított, mert kanyar közeledett. Egyenesbe fordulva kérdezte csak meg:

- Ha nem volna karácsony, hiányozna, így gondoltad?

- Igen. Meg a kis Jézus.

- Volt idő, mikor még én is ke-restem Jézust a jászolban. De elő-lem mindig eltakarták bizonyos pásztorok és kiskirályok. Máig sem látom tőlük...

Keserű volt a hangja. Az asszony meglepetve nézett párjára.

Eddig erről sosem beszélt neki. Tíz év után mennyi mindent nem tudunk még egymásról - fájdukt belé.

Férje lassítani kezdett. A távolból az öreg eperfák mögöl már kimagaslott a városka templomtornya. Ahogy ráfordultak a bekötőútra, az asszony észrevette, hogy egy csalitos mellett néhány autó áll, és az emberek csoportosulnak. Afféle határból hazaérkezők. Csak nem karambol?

- Bélus, vigyázz!

- Látom.

Levette a gázt. Közlebb értek. Látták, egy Skoda csúszott az árokba. Ablaka betört, de a kocsu nem borult fel. Mellette egy kissé felkunkorodott orrú Wartburg. Előttük két férfi hadonászott egymás orra előtt. Nyilván a két vezető. Ki-ki a maga igazát hajtogatta, egymás szavába vágva. Egy bukósisakos motorkerékpáros egy idős embernek magyarázott valamit. Néhány biciklis falusi álldogált még a közelben, és egy teherautó sofőrje, kék overállban nézegette a Wartburg sérülését.

- Bélus, nem kellene segítenünk?

- Úgy látom, csak összekocantak. Üveg és pléhkár. Olcsón megúszták.

Óvatosan az út másik szélére vezette kocsijukat, mert ott mély volt az árok. Egy vonalba kerültek a perlekedőkkel.

- Mit mutogat az öreg a motorosnak? - kérdezte a felesége.

A férfi csak akkor nézett oda ismét. Már mindenki egy irányba figyelt. Még a két veszekedő férfi is. Némán és meredten bámultak. Fenyegető kezük is megállt a levegőben.

Az út másik oldalán, az árkon túl, egy göcsörtös akácnak dőlve, csapzott ruhájú fiatalasszony üléstakarón ülve, csecsemőjét szoptatta. Térdét felhúzta, gyermeke fölé hajolt. Arca se látszott, mert haja előrebukott. Nyilván az egyik sérült autó utasa lehetett. Maga volt a béke, a fészek és a vigasztalás.

Az egyik férfi elindult felé. Levette zakóját és óvatosan az asszony vállára igazította. Az meg se rezzett.

- Bélus, láttad?

- Láttam. Még Józsefet is láttam...

A gázpedálra lépett, és elindultak a városka iránt. Már feltűntek az első házak, amikor ismét megszólalt:

- Azért hiányozna a karácsony.

- Mi lenne, ha nem volna? - kérdezte inkább magától az asszony.

- Még több karambol, kedvesem: kicsiben és nagyban.

- Szünet nélkül - fejezte be férje mondatát az asszony. - De azt hiszem, megérkeztünk. Már látni apáék fenyőfáit - aztán szót váltott: - karácsonyfáit... - És férjére villantotta mosolyát.

Az visszamosolygott rá, és lassítani kezdett.

GYÖKÖSSY ENDRE
„MAI PÉLDÁZATOK” CÍMŰ KÖNYVBŐL

Ádventi szép csillag

Ádventi szép csillag,
árad meleg fényed,
kétezer év óta
a szív tőled éled.
Fényed, békességet,
szeretetet áraszt,
felvidítod akit
bú, gond epeszt, fásaszt.

Ádventi szép csillag,
fényedben hadd járjunk,
teljen meg fényeddel
vaksötét világunk!
Lássuk meg az úton:
mi egymásért élünk,
mi segítünk másnak,
más meg segít nekünk.

Ádventi szép csillag,
Isten szép csillaga,
földre szálltál értünk,
bár várt a Golgota.
Akkor is úgy jöttél
hontalan, szegényen,
ma is otthonra vársz
bűnbánók szívében.

PECZNYÍK PÁL

Mit akar Jézus adventkor?

Szabadságra hazajött katona mesélte:

- Sötét éjszakán a kaszárnya kapujában álltam őrt. Tágra nyitott szemmel vizsgálódtam, nehogy valamelyik előljáróm meglepjen, és elmulasztva a tisztelgést, büntetést kapjak. Őriznem tulajdonképpen csak az őrbódémat és a kaput kellett, - ennyit a sötétben is láthattam.

Hirtelen lódobogást hallottam, s a következő pillanatban szemben álltam a századosommal, akinek kötelességszerűen, feszesen tisztelegtem. Úgy állt előttem a lovával, mint egy lovas szobor. Még mindig nem elégette meg a tisztelgést? De egyszerre csak dörgő hangon szólalt meg:

- Fickó, mit ér nekem a tisztelgésed, ha nem nyitod ki a kaput, hogy bebocsáss?

Ez hatott. Mint a villám, szabályszerű fogással letettem a fegyvert, feltártam a kaput, és beengedtem a parancsnokomat.

***

Az advent (jövétel) szó nem gondolkoztat el?

Mit ér a Királyok Királyának minden tiszteletadásod, „isten-tiszteleted”, ha nem jutsz tovább ennél? Hallod a szavát? „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek...”

Nem kedves neki a tisztelgésed, ha nem bocsátod be őt!

„PÁSZTOROKKAL VAGYOK ÚTBAN” CÍMŰ FÜZETBŐL

Szívhang

Az egyik decemberi zenetörténet órán Bach Karácsonyi oratóriumával foglalkoztunk. A hallgatóknak feltűnt, hogy Jézus születéstörténetébe váratlanul beleékelődik egy nagybőjti korál. Igaz, karácsonyi szöveggel, de a dallam ugyanaz, mint Máté passióban Jézus halálát kíséri, és amelyet mi nagypénteken így énekelünk: „A fényes istenarcot vér és fájdalom fedi...” „Miért írt ide Bach egy szenvedésről és halálról szóló éneket?” - kérdezték többen is. Válasz helyett visszafordítottam a kérdést: „Vajon miért?” Némi gondolkodás után az egyik lány csendesen megszólalt: „Talán így akarta kifejezni, hogy ez a gyermek azért született, hogy meghaljon értünk...” - Ebben maradtunk.

A tanév vége felé Orbán György Missa Prima-ját elemeztük. A Credo tétel érdekessége, hogy a „Megtstesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától, és emberré lett” szavaknál elindult egy, az orvosi szívhangra emlékeztető lüktetés, amely a „kínhalált szenvedett, és eltemették” szavaknál elhallgat. Meg kellett állítanom a lemezjátszót, mert a hallgatók lelkesen bekibáltak: „Ez az Úr Jézus szívdobogása!” Mondtam nekik, hogy várják meg a tétel végét. Ott ugyanis, a „hiszem a test feltámadását és az örök életet” szavaknál a szívhang újból megszólal, és dobog még egy jó darabig a zene befejezése után is. A fiatalok zavartan kérdezték egymástól: „Ez meg mi?” Ugyanaz a lány jelentkezett, aki már a Bach-műnél is olyan találóan válaszolt. Maga elé nézve, elgondolkodva ezt mondta: „Szerintem Orbán György folytatta Bach gondolatát: Jézus azért született, hogy meghaljon értünk, és hogy halálával megnyissa számunkra az örök életet.” Nem volt ellenvetés.

DOBOS LÁSZLÓ „PÁRBESZÉD A KERÉKPÁRRÓL”
CÍMŰ FÜZETÉBŐL

Aranydiók

Szentestén történt. A szülők és a hat pirosposztag gyermek a gyertyafényes karácsonyfa körül álltak. A fa alatt hat színes tányér feküdt, tele almával, dióval, édességekkel.

Édesapa felolvasta a Bibliából a karácsonyi történetet. Az imádság után felcsendült az ének:

- Csendes éj, szentséges éj... - És a másik:
- Szép rózsabimbó nyíl ki...

Az utolsó versnél édesanya megtörölte a szemét. A múlt évben még nagymama is velünk énekelte:

Míg tart e földi élet, Így vezess Jézusunk,
Míg hűn követve téged, Mennybe hozzád jutunk...

A négyéves Karcsi még nem tudott olvasni, ezért neki hosszúnak tűnt az éneklés. Tekintetét lekötötték a ragyogó aranydiók a karácsonyfán. Az ének végén felkiáltott:

- Édesanya, én olyan aranydiót kérek!

Hiába mondta anya, hogy azok nem evésre, hanem csak díszítésre valók. Kitartóan hajtogatta:

- Én nem a barnából kérek, én az aranydióból szeretnék enni!

Mivel édesanya nem akarta, hogy az ördög zsörtölődéssel rontsa el az ünnepi örömet, ráhagyta.

- Jó, a te barna dióidat szétosztjuk a többiek között, és te büntetésül aranydiót ehetsz.

Karcsi boldogan, ragyogó szemmel markolt bele az aranydiókba. De mekkora volt a csalódása, amikor az elsőt feltörte, és üres volt belül.

- Látod, mondta az édesapa, aki nem akarja meghallani a figyelmeztetést, annak éreznie kell, és a maga kárán megtanulni, hogy bizony, jobb lett volna hallgatni a szóra. Nem mondta édesanya, hogy az aranydió csak nézésre való, és nem evésre? Üres dióhéjakat aranyozott be, és ragasztott össze, hogy csillogjanak. Nem akartad az édes belű barna ajándékdiót, most elégedj meg azzal, amit akartál.

Így bűnhődött Karcsi az önféjűségéért, amihez ráadásul még egy kis testvéri csúfolódást is kapott.

***

Beszédes történet ez a szívünk balgaságáról. Milyen sok kis Karcsi és nagy Károly fut a világban bizony még karácsonykor is. Rátapad a szem és a szív a karácsonyfára, a csemegékre, az ajándékokra, amelyek olyan szépen csillognak. Szemek kívánsága! A lélek éhezik tőle, és üresség támad utána. A „barna diót”, az istálló jászolában fekvő „kimondhatatlan ajándékot” pedig elhagyjuk, elveszítjük. És elvesz vele minden. Üresség itt, üresség odaát. Örök üresség vár a menny öröksége helyett.

„Ma született néktek a Megtartó!” „Istennek legyen hála a kimondhatatlan ajándékáért!”

„PÁSZTOROKKAL VAGYOK ÚTBAN”
C Í M Ű F Ü Z E T B Ő L

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel. Címe: <http://pecsimetodista.hu/> A régi honlap is elérhető még. **Istentiszteleteink**

hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*Áldott adventi
várakozást és
karácsonyi ünnepeket
kívánunk!*

